

Proloog

Ik heb nog nooit iemand pijn gedaan. Maar nu kan ik die kop die me vanaf de voorpagina aankijkt wel slaan. Een foto van háár, met die eeuwige rode lippenstift en dat lange, ravenzwarte haar. Het knappe gezicht van een monster.

BESTSELLERAUTEUR DOOD AANGETROFFEN

Elizabeth Casper (43), wereldwijd beter bekend als thrillerauteur E.V. Renge, is dood aangetroffen na wat op het eerste gezicht een noodlottig ongeval lijkt te zijn.

Ze laat haar geliefde echtgenoot Ben Casper na, en hun eenentwintigjarige dochter Mackenzie Casper.

De wereld is geschokt door het tragische, veel te vroege verlies van deze getalenteerde ziel. Over de hele wereld komen fans bij elkaar om het literaire genie op grootse wijze eer te betonen.

Wat een leugens...

De koude glimlach in de krant in mijn trillende handen ergert me. Ik zou dat gezicht het liefst doorkrassen en uit mijn herinnering wissen.

Ze kon het zien aankomen.

Ze verdiende het om te sterven.

Ik wou alleen dat het eerder was gebeurd.

DEEL 1

Een

Mackenzie

Een herdenkingsdienst als deze zul je waarschijnlijk nooit meer meemaken: er wordt geen traan vergoten.

De dienst voor mijn moeder is de grootste show van dit jaar, of misschien van haar hele leven.

De vele fans voor St John's Memorial Center weten dat niet. Zij denken dat hun massale opkomst een spontane reactie op haar dood is. Ze weten niet hoeveel geld er in publiciteit, influencers, roddelrubrieken en boekbloggers is gestoken.

Sinds mijn moeder is overleden staan haar boeken weer bovenaan de bestsellerlijsten.

Kijk, mama! Jij bent dood en nog steeds verdient iedereen bakken met geld aan je.

De krantenkoppen zijn de afgelopen week totaal op hol geslagen en staan vol wilde theorieën:

*E.V. RENGE STERFT OP TRAGISCHE WIJZE
OP HOOGTEPUNT VAN CARRIÈRE.
ONGELUK? OF...*

Om die reden staat die kerel daar achter in de zaal. Een man van middelbare leeftijd met een gek snorretje. Hij draagt een pak met stropdas.

‘Dit is een privébijeenkomst. Ga alstublieft weg,’ zegt mijn oma kortaf op gedempte toon tegen hem.

Haar glimlach verdwijnt zodra ze wegloopt.

Je hoeft niet superalert te zijn om te zien dat hij een holster onder zijn jasje heeft. Hij is politierechercheur. Twee dagen geleden is hij bij ons thuis langs geweest. Ik deed open en hij begon me vragen over mijn moeder te stellen, tot mijn oma als een woedende kip op ons afvloog.

‘Laat ons even alleen, Mackenzie,’ commandeerde ze en ze ging tussen ons in staan. Toen ik de hoek om was, zei ze op afgemeten toon tegen hem: ‘U moet zich schamen. Een kind lastigvallen dat net haar moeder verloren heeft.’

Nu wordt de man alweer weggestuurd.

De kranten en de bloggers publiceren al dagenlang de gekste theorieën over mijn moeders dood. De waarheid, volgens het officiële onderzoek, was veel minder spannend. Mijn moeder is tijdens haar gebruikelijke ochtendwandeling in het bos naast ons huis uitgeden, gevallen en met haar hoofd op een steen terechtgekomen.

‘Een noodlottig ongeval’, zo noemen ze het. Toevallig staan de bestsellers van mijn moeder ook vol met noodlottige ongevallen.

Begrijp me niet verkeerd, sommige mensen zullen heus verdrietig zijn.

Dat kutwijf Laima Roth, die op dit moment met de uitgever staat te praten alsof dit een heel gewone zakelijke afspraak is? Zij zeker. Ze is al ruim twintig jaar de literair agent van mijn moeder. Ze kan de komende boekverschijningen die ze al hadden gepland wel op haar buik schrijven. Al weet ik zeker dat ze zal binnenlopen op speciale edities, sprayed edges, boekcassettes en al die dingen. Deze handel droogt nooit op.

We hebben mijn moeder dagen geleden al gecremeerd in besloten kring. Er waren maar een stuk of tien mensen bij. Ook toen vloeiden er geen tranen.

Deze herdenkingsdienst is voor de publiciteit. Voor ‘vrienden’, zeggen ze. Om de laatste eer te betuigen. Eer stond best hoog op

mijn moeders lijstje, maar vrienden? Ik weet eigenlijk niet of ze echte vrienden had, ook al klonken de afgelopen twee uur de fraai verwoorde speeches ter ere van haar alsof ze Shakespeare was, op zijn minst.

De straten rondom het gebouw staan vol mensen, maar in de volle zaal is het griezelig stil. Gefluister echoot tegen de wanden.

Aan een kant van de zaal staat een gigantisch auteursportret van mijn moeder in een hooggesloten blouse met kant en rode rozen op de achtergrond. Eronder staat E.V. Renge. De ouderwetse fotograaf van middelbare leeftijd die de uitgeverij heeft ingehuurd maakt er vanuit alle hoeken foto's van. Met de uitgever erbij, met de literair agenten, met mijn vader. Hij vroeg of ik ook wilde poseren, maar ik heb nee gezegd.

Rot op.

Aan de andere kant van de zaal staat een foto van mijn moeder in haar werkkamer. Ze is helemaal opgemaakt en keurig gekapt, maar ze zit een beetje dromerig voor zich uit te staren voor een boekenkast. Haar echte naam, Elizabeth Casper, staat onder haar informele foto. Deze versie is voor andere bronnen, zoals de plaatselijke krant, de kerk waar oma naartoe gaat en de goede doelen die mijn moedersteunde.

Ik blijf liever op afstand van dit spektakel achter in de zaal staan, naast mijn opa, die geen bal om mijn moeder geeft, en dat ook nooit gedaan heeft. En ook niet om hoe ik erbij loop, trouwens.

Oma wel. Eerder, thuis, vroeg ze of ik mijn gebruikelijke zwarte lippenstift en zwarte eyeliner vandaag wilde weglaten.

‘En trek iets aan dat past bij de gelegenheid.’

Ik draag bijna altijd zwart. Toevallig past dat prima bij een herdenkingsdienst. Net als mijn zwarte eyeliner en lippenstift, die ik toch gewoon heb opgedaan.

Oma is natuurlijk uitgedost in Dior, met dure sieraden. Ze let zorgvuldig op dat ze met alle aanwezigen praat.

Mijn vader draagt een flitsend zwart pak en ziet er knap uit. Hij lijkt een beetje knorrig, maar dat komt misschien door de ontwenningsschijnselen. Zijn ouders wonen maar vier uur bij ons vandaan, maar ze logeren bij ons sinds de dood van mijn moeder. Oma houdt mijn vaders alcoholinname op de te vroege dag onder controle. Nu mijn moeder er niet meer is, heeft ze trots de macht over de huishouding overgenomen.

En ik? Ik wil wel huilen, echt waar, maar het is nog niet echt tot me doorgedrongen. Ik wil verdrietig zijn, maar ik heb altijd het gevoel gehad dat mijn moeder niet genoeg om me geeft. Dat heeft me de afgelopen paar jaar erg verbitterd gemaakt, en we zijn uit elkaar gegroeid.

Mijn beste vriend EJ zegt dat dit uitgestelde rouw is. Maar misschien ben ik gewoon harteloos. Ik heb EJ gevraagd om niet te komen, want ik wilde niet dat mijn beste vriend zou zien hoe gestoord mijn leven is, eigenlijk al zolang als ik me kan herinneren.

Ik zal hem thuis wel zien, waar we vanavond een feest voor de 'intieme kring' hebben. Ik weet zeker dat het een feest zal worden, al noemen ze het een 'herdenking van het leven'.

Ik kijk de zaal rond en krimp in elkaar als ik een vertrouwde gestalte naar mijn vader zie lopen om hem de hand te schudden. Het is de decaan van de universiteit waar ik studeer. Ik kijk weg en rol met mijn ogen. Mijn moeder zorgde dat ze hem geregeld tegen het lijfliiep. 'Voor je toekomst,' zei ze een keer. Ze heeft zelfs een lezing bij mijn universiteit gehouden en doneerde ook geld. Het zou me niet verbazen als ze een monument voor haar oprichtten.

Mijn moeders therapeut is er ook. Twee van haar redacteurs. Haar drie assistenten. Onze familieadvocaat. De meeste van haar 'vrienden' zijn gewoon mensen met wie ze nauw samenwerkte.

Ik wil wel huilen, echt, maar ik kan het niet. De afgelopen week, na het ongeluk, heb ik thuis geslapen in plaats van in mijn studio in de stad en de hele tijd nagedacht over haar, over wat we hadden, onze rare kleine familie. Ik voelde me verdrietig, maar

niet zo overweldigend verdrietig als zou moeten, denk ik.

Mijn vader checkt zijn telefoon, loopt snel bij iedereen vandaan en gaat naar de deur. Daar zie ik nog iemand staan, een man met een honkbalpetje op, die zich omdraait en wegloopt. Mijn vader gaat achter hem aan.

Misschien is dit een goed moment om tegen mijn vader te zeggen dat ik hoofdpijn heb en op het randje van een zenuwinzinking sta – dat lieg ik natuurlijk – en dat ik hier weg moet. Er borrelen allerlei emoties in me op, maar ik begrijp ze niet goed. Ik wil vooral weg bij deze mensen.

Ik loop de lege gang in, die uitkomt op een andere gang. Helemaal aan het einde zie ik mijn vader met de onbekende man staan praten.

Ik loop naar ze toe, maar ik vertraag mijn stappen als ik een van hen zacht hoor fluisteren: ‘Gore klootzak.’

Wat de fuck?

Ik stap snel achter een deur, waardoor ik ze niet meer kan zien, maar wel duidelijk horen.

‘Niet hier,’ sist hij. ‘Hoe dúrf je?’

‘Hoe ik dat durf? Ik heb het recht om hier te zijn.’

‘Oprotten. Nu.’

De man grinnikt zachtjes. ‘Heeft ze iets in de gaten?’

‘Wie?’

‘Mackenzie.’

Mijn hart slaat ongemakkelijk een slag over als ik mijn naam hoor vallen.

‘Waag het niet om over mijn dochter te beginnen.’

‘O, niet dus? Goed gedaan, Benny-boy.’

Benny-boy? Mijn vader? Welke gek noemt hem zo?

‘Ik zei: ga weg,’ zegt mijn vader. Hij klinkt nu iets wanhopiger. ‘Ga gewoon weg. We praten later wel.’

Ik stap dichterbij de deuropening toe om ze te kunnen zien, maar de hardhouten vloer onder het tapijt kraakt, kráákt verdomme.

Shit.

Ik blijf stilstaan als een konijn dat in de koplampen staart. Ik hoor gedempte voetstappen en mijn vader verschijnt in de deuropening. Als hij me ziet, glijdt er een paniekerige blik over zijn gezicht.

‘Waar ging dat over?’ vraag ik en ik kijk om de hoek van de deur, maar de geheimzinnige man is weg.

Mijn vader strijkt met twee handen over zijn gezicht. ‘Niets.’

‘Hadden jullie ergens ruzie over?’

‘Nee, kiddo, we stonden gewoon te praten.’ Hij steekt zijn hand in zijn zak en haalt er een heupflesje uit.

‘Ken je die man?’

Mijn vader neemt nerveus een slok en ademt langzaam uit. ‘Ik heb hem nooit eerder gezien.’

Dat is duidelijk gelogen.

Hij stopt het flesje weer weg in zijn jasje en geeft me dan een knipoog. ‘Alles oké?’

‘Ik kan hier niet zijn. Die mensen...’ Ik maak mijn zin niet af, maar ik rol met mijn ogen en wijs naar de grote zaal.

‘Ik weet het. Ik weet het.’ Mijn vader sluit zijn ogen en knijpt in zijn neusbrug.

‘En met jou?’

Mijn ouders waren niet echt een voorbeeldig stel. Vooral de laatste tijd niet. Ze hadden vaker ruzie dan ooit, en dat was dan alleen nog wat ik zag als ik in het weekend thuis was. Sinds twee jaar huur ik een kleine studio in de stad, dicht bij de universiteit.

Mijn vader haalt luidruchtig adem, blaast tussen opgezette lippen uit en geeft me een nepglimlach. ‘Ja, kiddo.’ Hij klopt me zacht op mijn schouder. ‘Het komt allemaal goed. Je mag hier wel weg, als je wil.’

‘Dan zie ik je thuis,’ zeg ik en ik loop de gang in die naar de achteruitgang leidt.

De grootste show zal buiten worden opgevoerd, als iedereen

het gebouw uit komt. De fans uit alle hoeken van het land zijn de enigen die echt rouwen. De uitgeverij heeft een heel intern pr-team meegenomen om dit evenement in goede banen te leiden. Ja, een 'evenement', zo noemen ze het. Een groepje ingehuurd acteurs zal herrie schoppen, grove dingen schreeuwen, een van mijn moeders portretten besmeuren en roepen dat E.V. Renge de duivel is. Want slechte publiciteit bestaat niet, hè? Ik weet dit allemaal omdat ik vooraf op de hoogte ben gesteld. Vlak daarna heb ik een geheimhoudingsverklaring ondertekend. Deze stunt, die het pr-bureau in het geheim heeft voorgekookt, moet de verkoop van de boeken tot krankzinnige hoogte opstuwten.

Ik wil absoluut niet door de hoofdingang naar buiten lopen, recht in de armen van de meute paparazzi en de doorgedraaide fans.

Ik adem opgelucht uit als ik de achterdeur van het gebouw uit stap. Ik kijk of er niemand op het parkeerterrein is en loop dan naar mijn auto.

Mijn telefoon gaat.

'Goddank,' flap ik eruit zodra ik heb opgenomen. 'Ik ben daar weg.'

'Hé, Snarky, het is bijna voorbij.' EJ's geruststellende stem is balsem voor mijn ziel.

'Je komt toch naar mij, hè?'

'Ben al onderweg. Misschien ben ik er wel eerder dan jij.'

'Kijk uit met de paparazzi voor de poort, oké?' Ik haal mijn auto van het slot om in te stappen. 'Er zullen vast... Wacht even.'

Er ligt een envelop op de chauffeursstoel. Ik frons verward mijn wenkbrauwen en raap hem op. 'Wat de fuck...'

'Alles oké?' vraagt hij.

'Weet ik niet,' zeg ik. Mijn hartslag versnelt als ik de woorden op de envelop lees.

Van fan #1. XOXO